

Gierik 97, december 2007

René Hooyberghs

Land in zicht

STAMBOOM

Wortels houden vast.
Losvoetigen gedreven tot beweging
ontdaan van wilg- of uilentaal
verliezen overzicht tijdsbesef.

Ik ben vijf versta de wilg
wel die over mij gebogen
schuine woorden fluistert
oorsmeer tante onderbroek.

Nu zijn we al met drie
uil en wilg en kind
delen sprakeloos
aarde water lucht.

DOMBURG

Zo'n bedrog had ik
nog nooit gezien
een zee van water
geen schip in zicht.

Zee is grens en muur
ze wijst de weg terug
naar huis, voor mij
te groot te grauw.

Zee likt lauw mijn tenen
vlucht laf naar Engeland
dat zich verbergt
voor zoveel onzin.

DUN BESNEDEN

Kleding in de tijd van elf
was ruw voor tedere lichaamsdelen
maar toch opwindend.
Mijn hete penis die nog niet wist
dat hij penis heette
stak nieuwsgierig de kop op.

Periscoop op zoek
naar land in zicht
uniek en onbegrepen.
Hij ging mij vrolijk dansend
meedogenloos vooraf.

De zus van Raf
bleef onbereikbaar haar vader
derde in de Scheldeprijs
de eindspurt ondermaats.

Toen werd ik vegetariër,
zij de mooiste
slagersvrouw van Schoten.

Sylvie Marie

ZODAT ACHTERAF VOOR IEDEREEN ALLES DUIDELIJK IS

1.

we stonden daar zo'n beetje bedremmeld
te leven voor een zerk met in
letters een naam en ook data,
een van de geboorte en nog een tweede
waarvan ik de betekenis niet durfde te denken.

ik gaf je heel zacht -zodat het grindpad
nog steeds schraapte onder de voeten
van voorbijgangers- een tikje toen,
fluisterde: denk jij dat hij nu echt...?
jij vroeg: wil je dat werkelijk weten?

en dan twijfelde ik even.

ONDERWEG NAAR EEN DOEL

mijn benen zijn te moe om te praten.
ze hangen er slap
bijna tegen de grond.
geen getik

op het dek. waar mijn stoel staat
waait een strakke wind.
die maakt wel geluid,
bijna honend.

als er nu iemand sterft,
kan ik het nog halen.

IETS WAT IN DE MAAK IS

het laat zich niet vangen. een schepnet zoekt
eerst ijlings, dan gericht door de lucht
en ondertussen wroet men, denkt men: denk.

zo stelt zich het jongetje, een tafel
hoog, de vingertjes met nog nooit
geknipte nagels om een pluchen beer
geklemd en donkere ogen, onderweg.

onschuld lijkt te worden. het jongetje
gooit en vangt de pluchen beer telkens weer
op. het schepnet blijft zoeven.

alles kan nog.

Willemien Mensinga

Vogelvlucht

VERVLOGEN

ik zou hem een hemel willen geven
of de maan, om tegenaan te leunen
de jonge kraai is vleugellam

elk jaar ontvangt het hoge nest
nieuwe eieren om te broeden
en kruipen er vreemde vogels uit

een gevleugelde die niet vliegen kan

de krijgdsans van vader en moeder
schaduwt om het verloren jong
hoe de vijand door struiken sluipt

een 'kraaienbegrafenis' schijnt stil te zijn

BLOMME STROOI

de pijp met de aap
maakt bitterheid los
als we bellen blazen uit zijn kop

gesneden hout van bosjesmannen

het kwam allemaal terug
zwart-witte woorden; tralieramen
waakse honden, vlees van de braai

en zeventien zaden
voorzichtig verborgen
tussen jouw zachte heuvels

en vogelvlucht in de wind

Peter Wullen

ZIZI NEGRE

levenloos lichaam
van christus met
opgeblazen enkels

je wijst de plek
aan waar de ziekte
zijn tol eist

wat is dit
en wat is dat
vraag je aan de
mirakel-
man

beurse vlekken
paarse uitstulpingen
vette etterbuilen
vieze windsels

neemt en eet
dit lijf zeg je
kijk mens

daar hang je
met plastic ogen
aan je halfstok
op de bodem
van het meer

krijtwit lichaam
met een gitzwart
kruis

BELLE AU BOIS DORMANT

ben jij de scharlaken prinses
dan ik je bebaarde

fleeting glimpse

zoek me
onder honderd
lagen water

belle baad
in het slapend woud
zo sloopt ze dus
jouw tijd

wij gevangen
in een druppel dauw
glijden van de spiegel

in de eeuwigheid

Karel Wasch

Clouds before dying

DYLAN THOMAS

Ik wist niet dat ik over jou mocht dichten
je woorden mocht beroeren, al heb ik mij vermand
mijn vriend, groot kind en of het zo moet zijn, luister
ik maar tegentijds naar klanken
Onder het Melkwoud in ochtendbries
van ongehoorde dichterlijke dag, jouw lach

nog niet bevroren, we dronken tot
de zon ons wiegde bij de slapen en
alles rijmde in de verre schappen
van de tovernacht.

Maar ook de dagen deelden
in ons samenzijn, en alle gouden woorden
moesten wel verstommen, je werd een schaduw in
je eigen echoput, herhaalde wat men nog
eens wilde horen en jij zelf al lang niet meer verstond
je lippen zat van whisky en hees de trilling
in je stem die zich soms even log verhief
tegen het dalen naar een aarde
waar je geen rustplaats vond, ik heb je
laten gaan, je had me al zoveel gegeven
al is het nooit genoeg
geweest.

En toch..
ik wist niet dat ik over jou mocht dichten.

IN VUUR

Pas toen je kwam met manen
van dronkenschap, spattende stap
die winterkou herbergt, schaduw
voor zonlicht, maar glimlachend,
stortte mijn ziel in vuur. Boven
in de hemel verging een luchtschip
omdat het gloeidraad regende. Viel
kokend gruis in rimpelloos water,
stoomoffer naar nergens. Morste
ik dauw op ons laken. Clouds
Before dying.

